

„Koliko let pa imate?“

„Minulo mi jih je že osemdeset.“

„Kaj torej še hočete na svetu?“ reče sirovi mitničar. „Že davno bi bili lahko v grobu.“

Starček se je zgrozil nad temi besedami, žalostno z rokami zakril si obraz in javkal: „Sinko, oh ti brezbožni sinko! Kadar je oče že star in nadložen, bi se ga rad iznebil čimprej, ali kadar res umrje, se boš še spominjal nanj! Saj bodeš izkušal še sam, da je resnica: kakor meriš ti svojemu očetu, tako bodo merili drugi tebi. Še vedno veljajo besede božje: „Kdor kaj slabega stori svojemu očetu ali materi, temu naj ugasne luč v sredi teme! Premoženje, s katerim se zdaj ponaša, bode izgubilo blagoslov božji! — Dobrotljivi Bog, oh usmili se me!“

Starček je izmolil, sklonil se in — zaspal za vselej. Bog se ga je usmilil in ga vzel k sebi. —

Na tem kamenu, kjer je pred več leti umrl dobri starček, pa sedeva zdaj njegov sin in prosi vbogajme. Iz bogatega kmeta postal je berač, ker premoženje njegovo ni imelo blagoslova očetovega, pa tudi na božjega.

Cvetke so se orosile . . .

Cvetke so se orosile
Sredi širnega poljá,
Ko mogočni kralj svetlobe
Je priplul izza gorâ . . .

V znak hvaležnosti do solnca
Cvetke solze lijejo . . .
Naša srca pa naj Solncu
Vsega stvarstva bijejo! — —

Slavko Slavič.

